

XXXIII.

СЛИВНИШКАТА ГОДИШНИНА.

Война позорна, война проклета! —
 (О Боже, всѣка война таквасъ е!) —
 Рано ти наш'тѣ мирни полета
 Съ гроби насѣя, съ крѣви накваси.

Умразна ми си съ твоята слава,
 Съ кървавий празникъ, що завѣща ни;
 Радость на други нека внушава —
 Въ менъ буди болки, негодованье.

Помнѣ изъ живо врѣме нещастно,
 Кога ти пламна съ фурий си блѣди
 И звѣрски страсти раздуха бясно
 И два народа трепетни сведе —

Не на трудъ общи, на пиръ домашень,
 А на сѣчъ кървавъ, на смъртъ, проклятья...
 Братъ на братъ гнѣвно дигна мечъ страшенъ,
 Вмѣсто да падне нему въ обятъя.

*

Сливнице, ти си гробъ, кой погълна
 Хиледи сили, надежди, вѣри...
 Враждата само тамъ не потъна:
 Тя дѣбне злобно, за крѣвь трепери.

Сливнице славна, кому трѣбвѣ ти
 Съ твоята слава, ужаси, лаври?
 Кой два народа при тебъ испрати?
 Кой се безбожно на тѣхъ погаври?

.....